

Кнігі Аркадзя Чарнышэвіча доўга будуць хваляваць не адно пакаленне чытачоў, яго воблік—ціпагіла і чужага чалавека—назубавы захавецца ў памяці сучаснікаў.

Праўленне Саюза пісьменнікаў БССР.

18 студзеня 1967 года пасля працяглай хваробы памёр вядомы беларускі пісьменнік Аркадзь Чарнышэвіч.

Аркадзь Дзмітрэвіч Чарнышэвіч нарадзіўся 8 жніўня 1912 годзе ў вёсцы Кулакі Салігорскага раёна ў сялянскай сям'і. Нялёкі шлах праходзіў дзейнасць да пачатку літаратурнай дзейнасці, хоць змалку працягнуў імяніне і адолюваў да літаратурнай працы. Першы яго апавяданні былі надрукаваны ў 1940 годзе ў часопісе «Полымя рэвалюцыі». Доўгі час Аркадзь Чарнышэвіч працаваў настаўнікам, загадчыкам пачатковай школы ў Кожы-Пармяцкай акрузе РСФСР, а з 1950 года ў Беларусі на Маладзечыншчыне.

Аркадзь Чарнышэвіч самабытны празаік, добры знаўца роднае мовы, побыту і псіхалогіі людзей. Ён напісаў некалькі кніг апавяданняў для малых і дарослых чытачоў, аповесць «На сажалках», роман «Світанне» і шырока вядомы роман «Засценак Малаўка». Яго творы выходзілі ў перакладзе на рускую мову і на мовы народаў іншых братніх рэспублік.

Творчая дзейнасць пісьменніка абарвалася ў росквіце сіл і таленту.

З БОЛЕМ І СМУТКАМ У СЭРЦЫ

Пачатак працоўнага дня быў парушаны нечаканым званком тэлефона... Я пачуў знаёмы голас, здаецца майго блізкага друга, земляка.

— Света? Я слухаю.

— Але Света раптам заплакала, і сэрца маё зашчымяла, цяжкая здагадка апаліла нутро.

— Што здарылася?

— Тата памёр...

Я не мог наварушыцца, не хацеў верыць таму, што пачуў. Яшчэ зусім надаўна мы сустракаліся — весела размаўлялі, дзяліліся сваімі творчымі задумами і планами. Яшчэ зусім надаўна збіраўся паехаць на сваю радзіму, набыўшы ў той вёсцы, дзе нарадзіўся, дзе прайшоў наша маленства і юнацтва.

Мы разам былі некалі кананісамі, не адзін год хадзілі з пастускоўскімі торбачкамі, вучыліся, удзельнічалі ў грамадскай рабоце. Аркадзь Чарнышэвіч паступіў пасля ў Старобінскую сямігадовую, але ў вольныя дні заўсёды быў з намі. У самгледзіні ён пачаў пісаць вершы, потым адно з яго самых ранніх апавяданняў было надрукавана ў літаратурным дадатку да газеты «Беларуская вёска».

З таго часу Аркадзь не развіваўся з піром літаратура. Нялёкі быў яго жыццёвы шлях, усёго даялося пабачыць, нямаючы перажыць, асабліва ў маладыя гады, але нішто не магло адарваць сапраўднага мастака ад творчасці. Аркадзь Чарнышэвіч працягнуў сваю літаратурную працу. Нават ў суровыя гады Вялікай Айчыннай вайны, калі часта было не да пара і паперы. Ён быў настолькі ў сваіх творчых пошуках, у ажыццэўленні сваіх задум і ў тых часах, калі яго

здэроўе пагоршылася, калі патрэбна быў належны адпачынак. Можна смела сказаць, што гэты мужчына і настолькі, надзячы працаздольнасці пісьменніка ніколі не ведаў, што такое адпачынак. Я не памятаю такога выпадку, каб Аркадзь Чарнышэвіч прасіў пачэсць у які-небудзь санаторый ці дом адпачынку. Напаўна, не было ў яго адпачынку і дзе-небудзь каля дому ці ў любімых месцінах Случаньскіх альбо Старобіншчыны.

Працаваў ён вельмі многа і плена і ўмеў працаваць, ўмеў трымаць сябе ў творчым напружанні. Яго памятнасці, уменню выбіраць з разнастайнага жыццёвага матэрыялу самае важнае і найбольш істотнае, калі-небудзь, мог бы паазідрасціцца кожны з нас.

На пачатку шматлікіх аб'явітак, на нашых кніжных паліцах і ў шафах чытачоў стаяць пяць кніжкі Аркадзя Чарнышэвіча. Гэта вельмі значны мастацкі творы, гэта сапраўдная літаратура. Яна будзе жыць у народзе многімі гадамі.

Пройдзі гады, дзесяцігоддзі, а імя самабытнага, шырока мастака ніколі не забудзецца людзьмі. Гэтае імя заўсёды будзе ўспамінаць і шанаваць шматлікія чытачы.

З болем і смуткам у сэрцы ўсёвядома цяжкую страту друга, земляка, таленавітага мастака слава, душоўнага чалавека. Але ў глыбінні душы ўпэўнены, што ніколі не забуду яго, як не забуду яго і іншыя сябры, таварышы гэтай шырокага сабрага папіру, як не забудуць яго сотні тысячы чытачоў.

Аляксей КУЛАКОУСКІ.

Пісьменнікі Беларусі глыбока смутнулі з прычыны смерці пісьменніка Аркадзя Дзмітрэвіча Чарнышэвіча і выказваюць спачуванне яго сям'і, родным і блізкім.

Каленцый выдавецтва «Беларусь» глыбока смутнае з прычыны смерці пісьменніка Аркадзя Дзмітрэвіча Чарнышэвіча і выказвае спачуванне сям'і і блізкім.

Супрацоўнікі часопіса «Полымя» шырока смутнулі з прычыны заўчаснай смерці пісьменніка, сталага свайго аўтара Аркадзя Чарнышэвіча і глыбока спачуваюць яго родным.

Праўленне СП БССР.

Можна смела сказаць: твар паэта прасвечвае ў кнізе праз напаставанні «Славаеснай руды». А менавіта за ўсё ён відзіць, чамусьці, у «Аўтапрывязчэнні».

Пра што гэта? Паэтам валодаў настолькі неакрэсленым лапачуш, што ён, аддаючы ўлада рытму і рыфмаў, не надта клопачуша пра тое, куды яны яго выведзюць... Не толькі ў «Аўтапрывязчэнні» асоба паэта робіцца бязлікай, калі перафармаваў чыста знешнюю фармальнасць.

Неащаднае стаўленне да слова — помпачуш. Слова — быццам тая пасудзіна, якая абавязкова павінна быць напоўнена паэтам, іначай атмасферны ціск растушчыя яе. Слова павінна неці змест. Метафары, параўнанні і г. д. — не самамэта: яны — зброя думкі, акрэсленай, яснай, сапраўды патрычнай. У адваротным выпадку вершы надаваюць халастыя патроны: гук ёсць, а цяг не паражанае. І складаюцца ў В. Макаравіча часам абарочнае складанасць, на мяккі прыметы. Вершы пачынаюць быць надобнымі адзіна на адзін, манатоннымі. Чым, напрыклад, «Падслухана песня качагараў» адрозніваецца ад «Манагоў шахцёраў»? Толькі даталямі, атрыбутамі прафесіі, іх «абыгрываннем». Пра двух гэтых вершах не вельмі складана ўявіць, як гучалі б у В. Макаравіча «Маналог будзённіка» ці «Падслухана песня рыбакоў» і г. д.

Карацей кажучы, у вельмі многіх вершах кнігі паэт ведае, што што чытаць добра ведае і сам неаднойчы сустракаў у другіх паэтаў. І калі б вершы не прымаваліся, яны ўжо ў самы момант свайго нараджэння з'яўляюцца безнадзейна ўстарэлымі і на змесце і на форме.

А В. Макаравіч умеў пісаць густа, па-сапраўдному паэтычна, і прыклад, пра тое, што пад ліхам тапаром

Ад бодна дрэва тлуха загудзе, ён на жывіце чужое леграцеся: з сасны суседняй сям'я ўзросла, рывачка апаганна ўжо адрэза.

Ён умеў расказаць пра «работу» — як штурма, работу — як мітангі, і прастую, нібы завострыць лоз, пра такую работу, што калі яе няма — «хаду на віноўных гарой наваліцца за кожны прастой мой і кожны прагук». І пра многае іншае ўмеў сказаць паэт. Але пра многае не ўмеў. Калі няма сітэту паўчання і думкі — тады няма і паэзіі, тады перад намі проста версіфікацыя, больш ці менш прафесійная.

Уладзімір БОЙКА.

У складанасці верша, вобраза, метафары, напрыклад, у А. Валянцэвіча тлумачыцца сробай перадаць ускладненасць мыслена, асацыяцыйнага сьвета: «Аэропорт — реторта неона...» У В. Макаравіча пакуль што ўскладненасць сама для сябе. Яна — быццам маскіроўка адсутнасці арыгінальнай думкі, глыбокага натуральнага перажывання. Яна — быццам пастарыя адбят перажыванняў іншых паэтаў... Перачытайце, напрыклад, вершы «Спадчына», «Дажэе і дужэе светлы дзень» і самі пачуць, каб спрачыць вобразы, а пра тое, каб будаваць іх дакладней.

СКЛАДАНАСЦЬ САПРАЎДНАЯ І УЯЎНАЯ

ЗАЎВАГІ НА ПАЛЯХ КНІГІ В. МАКАРЭВІЧА «МЕРЫДЫЯНЫ І ПАРАЛЕЛІ»

свой, зусім новы эмацыянальна-духавы рад, быццам рапачуш спеасаблівы рэбус. (Зразумела, гаворка ідзе не пра тое, каб спрачыць вобразы, а пра тое, каб будаваць іх дакладней.)

Мне здаецца, жангліраванне знешне значымі, знешне як быццам бы важнымі, а ўнутранымі, пабудаванымі паэтычнай логікай, вобразамі лепш за ўсё было б назваць «эмацыянальнай рыторыкай». Адкуль яна? Ці не ад нястачы жыццёвага вопыту? Ці не ад залішняга спадзявання на знойдзеныя кімсьці «эмацыянальныя хады» ў вершах?

У В. Макаравіча кідаюцца ў вочы спробы засвоіць (і не прысвоіць, канешне) прыёмы, інтанацыі, знойдзеныя іншымі. Шырока вядомы радкі А. Валянцэвіча, у якіх усяляк абгрываюцца нарабавы, бісектрысы і г. д. і ў В. Макаравіча сонца хадзіць «па азалавай паралелі». Таўласкоўскае «спіруючым краты» трансфармавалася ў падсучаснае ад паэтах, якіх «гналі на Каўказ».

«Яны радком, як аўтагенам, пілілі горнае імяне...» (Дарчы, «як аўтагенам») — наўрад ці стасуецца да мінулых стагоддзяў: эрэнты, навошта плавачка імяне?... Быццам пераклад з Еўтушыні, такія, напрыклад, радкі: «Ды ўвуха кропелька мушка... Яна ўпала і сядзі ад мушка...» І трохі далей: «І я сказаў адрыта муну, я не даводжуся ёй мужам». Зразумела, прыводжу тут прыклады, якія «ляжыць на паверхні». Можна было б сказаць і пра прыклады «самаперайманія»: аднойчы ўдала знойдзенае варушэцка ў другой раз — «напятае авіяліні» выглядаюць якраз варыянтам намяненых паралелей і мерыдэянаў.

«НАДПІС на старажытнай кнізе», які завяршае зборнік, — спеасабліва праценцыя на свае вершы:

Тут слова кожнае ірчыць, сямейнай адвельнай каляно. У словах там, як у вярці

Нас калыхала, А за хатай праці ў папараці перай паралелі. Зарыўшыся ў душыны туманы, ліжылі, як жароды, мерыдэяны.

У гэтым свядомым абытуленні, перасачасаванні геаграфічных паняўч — паэтычная знаходка. Дзей — лагічнае развіццё метафары:

Укрытыя бульбозімі і бобам, не меней дэспыі разам на дні іны трашчылі ітэмамі пад бомбамі і курчыліся, тоніла, ў агні.

Панінем па-за ўвагай, што кантакт верша не дае глыбей ад асацыяцый з канкрэтным накіраваннем і канкрэтнай вайной (яны ясныя з кантэсту ўсёе кнігі — і гэта ўжо добра). Важней асацыяцыі, што ўдала вобраз, які ў канцы верша арганічна трансфармуецца: «Я хду жожы, дзень, як сэрца «жужэе аб рабрых ірчутую паралель», ужо ў траціі — страфе вырываецца «пад улады паэта і наўсё яго да некантраляемага шматлоўя».

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»...

Пачуццёвае і пра гайкі, зусім не пра сталыя тэмаматы — здаўна спакою не дае правіныцы, гудзе яна ў насцах да ламаты. Акрасленай думцы, дух алопных радку страфы зусім не пасуе пачатак. Можна выстраіць цэлы рад здагадак адносна таго, што мае на ўвазе паэт, рашуча адмаўляючыся пачынаць «пра вішніцы» і нават «пра сталыя тэмаматы» (?). Але так і не высветлілі, навошта гэты заўсё да цікавага паэтам задуме верша аб новым разуменні «правіныцы», аб «вечнай накіраванасці» для яе «задыкна эпоху даганяць»

